SOLDATUL

Nr. 234 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

POTENȚIAL ROMÂNESC

PENTRU AZI ȘI PENTRU MÂINE

La apelul d-lui Mareșal Ion Antonescu pentru ridicarea monumentalului Palat al Invalizilor în București, țara a răspuns până acum cu un reconfortant elan de dărnicie și înțelegere. Subscrierile depășesc suma de 300 milioane lei, cu o rapidă tendință spre împlinirea celei de a patra sută de milioane. A treia parte din fondurile trebuitoare la ridicarea acestui institut al recunoștinței neamului a fost acoperită și depășită numai de obolul popular.

Fapta grăiește singură. Ea înfățișează sub o altă formă, realitatea admirabilei solidarități naționale, care ne întărește brațul în luptă, ca și în muncă, pentru marea biruință de mâine. Ea dovedește, că poporul român s'a înălțat pe el însuș la o superioară înțelegere a rosturilor lui în lume și duce acest războiu cu toate resorturile lui de afirmare națională. Noi cei mai vârstnici, cari am trăit emoțiile și greutățile celuilalt mare războiu ne dăm poate mai bine seama de considerabila evoluție în bine a spiritului românesc de azi. Ideea românească e mai bogată și manifestă mai activ acum, decât în 1916-1918, fiindcă nația și-a aflat în propria ei conștiință isvoare noui și multe de împrospătare a energiilor ei morale și materiale.

Această constatare este necesară și oportună, dacă nu chiar obligatorie, pentru un îndoit motiv. Mai întâiu, ne găsim în plin și greu războiu și e util să ne dăm seama că potențialul național nu numai că n'a slăbit ci e pozitiv, în creștere. Asta asigură victoria. Apoi se pune chestiunea de intimă revizuire a conștiinței noastre colective pe ziua de mâine, și faptul că solidaritatea națională inscrie așa de evidente manifestări dinamice, ne garantează poziția europeană pentru care luptăm și năzuim. Vom fi după ce războiul va fi câștigat, un alt popor în armonia europeană, cu prestigiul sporit și cuvânt greu în balanța răsplății, fiindcă uniți în jertfă astăzi vom fi și mai uniți mâine în hotărârea noastră de pace și de bună înțelegere europeană. Ce înseamnă această continuitate în forța morală a unei națiuni, noi știm prea bine și nu trebuie să mergem prea mult în trecut ca să ne reamintim de toate tristele urmări ale deficiențelor azi vindecate. Zelul, pe care îl pune țara să ridice în Palatul Invalizilor mărturia recunoștinței naționale e un indiciu, că legătura ce s'a încheiat între generația luptătoare de pe front și mulțimea muncitoare de acasă nu se mai poate frânge. Va sta ca un îndemn, mereu viu clădirea în care nu vor fi numai ziduri de adăpost pentru cei ce și-au lăsat din carnea și oasele lor pe câmpurile de luptă din răsărit ci și sufletul cel nou al Țării, care nebiruit a fost în această încercare și nebiruit va fi mereu, ca o cetate a românismului însuș.

D. I. Cucu

O unitate de cavalerie în marș printr'o localitate de pe frontul de răsărit (SMP—Bagdasar M.)

Luptând în răsărit ne făurim un viitor de liniște

De secole întregi, pericolul rusesc a fost un coșmar pentru poporul nostru. Acest pericol s'a dublat prin comunizarea colosului din răsărit. Să ne oprim o clipă asupra înțelesului comunismului, spre a ne da seama și mai bine de necesitatea stârpirii ciumei roșii.

Comunismul înseamnă ateism, desmembrarea familiei și în ordine materială, desființarea proprietății individuale. Noi suntem un popor credincios. Credința a fost temelia existenței noastre. Familia a fost tăria noastră, rostul credinței noastre. Iar în ceeace privește dreptul de proprietate, am fost în stare oricând să ne prindem de piept cu toată lumea, pentru ca să ne apărăm acest drept.

Fiecare țăran român își are brazda sa de pământ. Niciun popor nu-și muncește cu mai multă dragoste pământul decât țăranul nostru. Și nici un alt pământ nu-i mai bogat și mai darnic decât al nostru. La deal sau în vale, la șes sau aproape de muche de munte, pământul nostru e al nostru și numai al nostru. Nimeni nu se va putea lega de brazda hărăzită din moși strămoși, căci legea românească, legea gliei ne dă dreptul de stăpâni indiscutabili.

O victorie comunistă ar însemna privarea poporului nostru de toate bunurile sufletești și materiale, la care am ținut și vom ține mereu.

La răsărit, s'a înscăunat o forță distructivă, gata oricând să treacă peste trupul nostru. Cum am putea dormi liniștiți, sau să stăm cu brațele încrucișate, gândindu-ne că dușmanul nostru e puternic încă și va putea ca mâine să ne lovească.

Dacă comuniștii ar fi mai departe de noi, am face și noi cum fac celelalte națiuni. Am lăsa să se înroleze o sută, o mie de oameni cari să meargă voluntari pe front spre a ajuta pe cei cari luptă contra bolșevismului. Pericolul fiind departe de noi, urechea ne-ar fi mai puțin atentă și gândul mai puțin preocupat. S'ar găsi alții mai interesați, cari să-și verse sângele, să zăgăzuiască puhoiul bolșevic în spre noi. Din nefericire însă, noi suntem hotar în hotar cu roșii — cei dintâi amenințați suntem noi.

Un războiu nu poate fi plăcut pentru niciun popor. Este mai firesc să-ți muncești pământul și să-i culegi apoi roadele. Dacă însă războiul îți este impus, numai un popor inconștient sau nevolnic va refuza să se bată. Cel care este lovit și nu va răspunde, va muri cu rușine.

N'am voit acest războiu și am fi dorit pace și bună-înțelegere cu toți vecinii. Am fost însă loviți și jefuiți de dușmanii noștri. Ne voiau țara și viața noastră. Voiau să ne vadă dispăruți de pe suprafața pământului. Ne-au provocat, trebuia să răspundem.

Dacă te atacă o fiară, nu mai poți face pe înțeleptul și să te gândești la binefacerile păcii și a odihnei. Dacă nu reacționezi imediat fiara te va sfâșia. Va trebui deci să lovești crunt și cu sete, pentru a ucide bestia care ți-a râvnit viața.

Spunem lucruri, pe cari poporul nostru le știe și le-a învățat de mult. Intr'adevăr, un bun păstor, a cărui turmă de oi este amenințată de o haită de lupi, nu va dormi liniștit până ce bestiile nu vor fi ucise. El nu se va mulțumi nici măcar cu gândul că a alungat departe de turma sa fiarele. Experiența trecutului l'a învățat precaut. Peste o zi, două, fiarele flămânzite se vor reîntoarce. Va trebui deci să le urmărească până în vizuina lor să se lupte cu ele și să le ucidă. Atunci numai se va putea reîntoarce liniștit acasă, mulțumit că în viitor va avea pace.

Luptând în răsărit, căutăm să ne făurim un viitor de pace. Odată dușmanul cel mai puternic învins, ne vom putea răfui și cu ceilalți mai mici. Până ce însă lupul turbat nu va fi răpus, nu ne putem gândi să ne răfuim cu cățeii.

Va mai fi luptă lungă și grea. Va mai trebui să facem și alte jertfe, unele grele și dureroase. Când te lupți însă să trăești nu te poți gândi că îți va sângera un braț sau un glonte va lovi aproape de inimă.

Noui măsuri de asigurarea existenței fiilor țării

Asigurarea drepturilor urmașilor celor căzuți pe câmpul de onoare, a invalizilor de războiu, a format preocuparea de totdeauna a Conducătorului țării și a guvernului. Decretele-legi aduse în această privință au fost complectate ulterior cu noui dispozițiuni, menite să ajute materialicește pe toți acei cari au suferit în timpul și din cauza războiului.

Art. 19 din lege, precizează că accidentații de războiu în afara serviciului ordonat, lipsiți de mijloace de existență, vor beneficia de asistență, în raport cu procentajul de infirmitate. Deci grija legiuitorului se îndreaptă și față de acei cari au suferit accidente chiar în afară de serviciul comandat.

Dispozițiunile ulterioare prevăd instituțiuni speciale de asistență socială pentru invalizii și accidentații de războiu, precum și pentru urmașii celor morți sau dispăruți în războiu. In plus, invalizii și accidentații de războiu, văduva și copiii minori ai acestora, precum și văduva și copiii minori ai celor morți sau dispăruți în războiu, vor avea dreptul fără nici un fel de plată la asistență medicală, spitalizare și operațiuni, la medicii și spitalele de Stat, județ și comună.

In continuare legea prevede că, invalizii și accidentații de războiu, precum și urmașii prevăzuți de această lege, au dreptul de a ocupa funcțiuni la Stat sau întreprinderi de utilitate publică sau particulare, putând cumula în întregime salariul sau pensia de serviciu ce ar rezulta din anii serviți în această calitate, cu pensia de războiu.

In plus, invalizii și accidentații de războiu, soțiile și copiii lor minori, precum și văduvele și orfanii celor morți în războiu sau prin accident de războiu sau dispăruți în războiu se bucură de reducere de 75% pe C. F. R. și N. F. R. Prin asimilare beneficiază de prevederile legii toți cetățenii români concentrați, mobilizați sau rechiziționați sau care îndeplinind sub orice formă un serviciu ordonat, au contractat o invaliditate în timpul și din cauza concentrării, mobilizării sau oricăror alte acțiuni militare întreprinse, fie pentru apărarea națională, fie pentru asigurarea ordinei, precum și cetățenii români accidentați fără vina lor, din cauza mijloacelor de luptă sau tulburărilor interne, cu începere dela 1 Martie 1939.

Războiul este purtat și de cei din interior. Inamicul, prin bombardamentele sale poate văduvi mii de familii, ai căror capi de familie sunt în dosul frontului. Familiile acestora nu pot rămâne fără ajutor, lăsate în voia soartei. Statul i-a asimilat cu urmașii celor căzuți pe front venindu-le cu toate mijloacele în ajutor.

Nouile dispozițiuni legale dovedesc din nou grija părintească pe care o au acei cari conduc țara, față de toți fiii țării încercați prin cel mai cumplit războiu pe care l-a purtat națiunea noastră vreodată.

Dr. Ion Munteanu

Pagina Literară

PROSTIA OMENEASCĂ

de ION CREANGĂ

A fost odată, când a fost, că dacă n'ar fi fost, nu s'ar povesti.

Noi nu suntem de pe când poveștile, ci suntem mai dincoace cu vreo două, trei zile: de pe când se potcovea puricile cu nouăzeci și nouă oca de fier la un picior și tot i se părea că-i ușor.

Ci-că era odată un om însurat și omul acela trăia la un loc cu soacră-sa. Nevasta lui, care avea un copil de țâță, era cam proastă; dar soacră-sa nu era tocmai hâtră. Intr'una din zile, omul nostru iese de acasă după trebi, ca fiecare om. Nevasta lui, după ce-și scăldă copilul, il înfășă și-i dete țâță, il puse în albie, lângă sobă, căci era iarnă. Apoi il legănă și-l desmierdă, până ce-l adormi. După ce-l adormi, stătu ea puțin pe gânduri, și-apoi începu a se boci, cât o ținea gura: „aoleu! copilașul meu, copilașul meu!"

Mama ei, care torcea după ..., cuprinsă de spaimă, svârli ... din mână și furca din brâu ... colo și sărind fără sine, o întrebă cu spaimă:

— Ce ai, draga mamei, ce-ți este?

— Mamă, mamă! copilul meu are să moară.

— Când și cum?

— Iacă cum: vezi drobul cel de sare pe horn?

— Il văd. Și?...

— De s'a sui mâța, are să-l trântească drept în capul copilului și are să mi-l omoare!

— Vai de mine și de mine, că bine zici, fata mea, se vede că i s'au sfârșit mititelului zilele!

Și cu ochii pironiți la drobul de sare de pe horn și cu mâinile încleștate, de parcă le legase cineva, începură a-l boci amândouă, ca niște smintite, de clocotea casa. Pe când se sluțeau ele, cum vă spun, numai iacă și tatăl copilului intră pe ușă, flămând și necăjit, ca vai de el.

— Ce este? Ce v'a găsit, nebunelor?

Atunci ele, viindu-și în fire, începură a-și sterge lacrămile și a-i povesti cu mare jale, despre întâmplarea neîntâmplată.

Omul, după ce le ascultă, zise cu mirare:

— Breet mulți proști am văzut eu, în vieața mea, dar ca voi n'am mai văzut. Măăă... duc în toată lumea și de-oi găsi mai proști decât voi, m'oi mai întoarce acasă; iară de nu, ba...

Așa zicând, oftă din greu, ieși din casă, fără să-și ia ziua bună și plecă supărat și amărît ca vai de om!

Și mergând el bezmetic, fără să știe unde se duce, după o bucată de vreme, oprindu-se într'un loc, i se întâmplă iar să vadă ceva, ce nu mai văzuse. Un om ținea puțin un oboroc deșert cu gura spre soare, apoi repede-l înșfăca și intra cu dânsul într'un bordeiu; pe urmă iar ieșea, il punea iar cu gura la soare și tot așa făcea... Drumețul nostru, nedumerit, se opri și zise:

— Bună ziua, om bun!

— Mulțumesc dumitale, prietene!

— Da ce faci aici?

— Ia mă trudesc de vreo două, trei zile să car pocitul ist de soare în bordeiu, ca să am lumină și nici că-l pot...

— Bre! Ce trudă! zise drumețul. N'ai vreun topor la îndemână?

— Ba am.

— Ia-l de coadă, sparge ici și soarele va intra singur înăuntru...

Indată făcu așa, iar lumina soarelui intră în bordeiu.

— Mare minune, om bun, zise gazda. De nu te aducea Dumnezeu pe la noi... eram să îmbătrânesc, cărând soarele cu oborocul.

Incă un tont, zise drumețul în sine și plecă. Și mergând el tot înainte, peste câtva timp, ajunse într'un sat și din întâmplare se opri la casa unui om. Omul de gazdă fiind rotar, își lucrase un car și-l înjgebase în casă, în toată întregimea lui; și-acum, voind să-l scoată afară, trăgea de proțap cu toată puterea, dar carul nu ieșea. Știți pentru ce? Ușile erau mai strâmte decât carul. Norocul însă că drumețul l-a învățat să-l desfacă în toate părțile lui, să le scoată pe rând afară și apoi iarăși să le înjghebe la loc.

— Foarte mulțumesc, om bun, zise gazda; bine m'ai învățat. Ia uită-te dumneata! Era să dărâm bunătate de casă din pricina carului...

De aici, drumețul nostru, mai numărând un nătărău, merse tot înainte, până ce ajunse iarăși la o casă. Acolo ce să vadă? Un om c'un țăpoiu în mână voia să arunce niște nuci din tindă în pod.

„Din ce în ce dau peste dobitoci", zise drumețul în sine.

— De ce te frămânți așa, om bun?

— Ia vreau să svârl niște nuci în pod și țăpoiul ăsta, bată-l scârba să-l bată, nu-i de nicio treabă...

— Că de geaba te trudești, nene! Poți să-l blestemi că l-ăi blestema, habar n'are țăpoiul de scârbă. Ai un oboroc?

— Da cum să n'am.

— Pune nucile într'însul, ia-l pe umăr și suie-le frumos în pod; țăpoiul e pentru paie și fân, iar nu pentru nuci.

Omul ascultă și treaba se făcu îndată.

Drumețul nu zăbovi nici aici mult, ci plecă mai numărând și alt neghiob.

Apoi de aici, merse mai departe, până ce ajunse ca să mai vadă și aiurea și altă năzbâtie, la care nu se putu opri din râs. Un om legase o vacă de gât și suindu-se pe-o șură unde avea aruncat o leacă de fân, trăgea din răsputeri de funie, să urce vaca pe șură. Vaca răgea cumplit și el nu mai putea de ostenit.

— Măi omule, zise drumețul, făcându-și cruce, dar ce vrei să faci?

— Ce să fac, mă întrebi? Da nu vezi?

— Ba văd, numai nu pricep.

— Ia haramul ista e hămesit de foame și nu vrea nici în ruptul capului să vie după mine, sus pe astă șură, să mănânce fân...

— Stăi puțin, creștine, că spânzuri vaca! Ia fânul și-l dă jos la vacă!

— Da nu s'a irosi?

— Nu fii scump la tărâțe și ieftin la făină!

Atunci omul ascultă și vaca scăpă cu viață.

— Bine m'ai învățat, om bun! Pentr'un lucru de nimica, era cât pe ce să-mi gătui vaca.

Așa drumețul nostru mirându-se și de această mare prostie, zise în sine: „Mâța tot s'ar fi putut întâmpla să dea drobul de sare jos de pe horn; dar să cari soarele în casă cu obrocul, să arunci nucile în pod cu țăpoiul și să tragi vaca pe șură la fân, n'am mai gândit!"

Apoi drumețul se întoarse acasă și petrecu lângă ai săi, pe care-i socoti mai cu duh, decât pe cei ce văzuse în călătoria sa.

Și-am încălecat pe o șa,
Și-am spus povestea așa;
Și-am încălecat pe-o roată,
Și-am spus-o toată;
Și-am încălecat pe-o căpșună
Și-am spus, oameni buni, o mare minciună!

Câte puțin din toate cele

Proiectul transmutării a 4 milioane de chinezi

Corespondentul din Shanghai al ziarului japonez „Osaka Mainichi" scrie într'un articol mai lung asupra progreselor obținute de regimul Tshungking în provinciile din nord-vestul Chinei. Corespondentul descrie cum guvernul din Tshungking câștigă, în dauna Sovietelor, din ce în ce mai multă influență în provinciile nord-vestice. In privința problemelor economice, corespondentul japonez scrie că situația grea a Tshungkingului face necesară o înaintare spre nord-vest. Din acest motiv ar fi necesar ca Japonia să acorde cât mai multă atenție concentrării Tshungkingului în nord-vest.

Propaganda Tshungkingului afirmă că leagănul poporului chinez s'ar afla în nord-vestul Chinei. Sute de mii de țărani care primesc ajutoare din partea guvernului, s'au stabilit în diferite regiuni ale Chinei nord-vestice. Conform unui alt ziar din Shanghai, Tshungkingul intenționează acum transmutarea a circa 4 milioane de oameni în regiunile din nord-vest, pentru a da Chinei nord-vestice brațele de muncă ce lipsesc. Prima transmutare cuprinde 600.000 de oameni din provinciile Anhwei, Honan, Kiangse.

Simplificarea economiei britanice de tutun

Din Londra se anunță că se fac pregătiri pentru creicrea unui trust de țigări: cinci mari concerne de țigări, „Import Tabacco", „Carreres", „Gallagher's", „Godfrey Philipps" și „J. Wix Sons", au căzut de acord ca fiecare fabrică să poată produce și felurile de țigări ale celorlalte patru firme. Se speră că prin aceasta se vor putea face economii în domeniul transporturilor, calculându-se că vor putea fi suprimate circa 46% din transporturile de cale ferată de până în prezent. Acest acord necesită schimbul procedeelor de fabricație, ținute strict secret. Concernele menționate fabrică aproximativ 4/5 din întreaga producție britanică de țigări. Acordul care corespunde necesităților de război, este un pas spre creiarea unui trust unitar de tutun.

Peter Henlein, inventatorul ceasornicului de buzunar

La 14 Noembrie lumea a sărbătorit a 400-a aniversare a morții lui Peter Henlein, meșterul din Nuernberg care și-a dobândit ca inventator al ceasornicului de buzunar un merit unic. Realizarea lui Henlein stă cu demnitate alături de invenția tipografiei, a busolei și a prafului de pușcă. Intr'un vechiu document scrie că Peter Henlein a construit „din fier foarte puțin cu rotițe multe, ceasornice care, oricum le-ai aranjat și fără a avea greutate, arătau și băteau 40 de ore, indiferent dacă erau purtate în buzunar sau în pungă". Invenția a fost deosebit de importantă pentru navigație, căci abia ceasornicul fără pendulă a făcut posibilă determinarea exactă a punctelor pe mare. Inventatorul a construit primele ceasornice sub forma de așa numite „mere Nisam", niște rezervoare în formă de sferă, foarte populare pe atunci la Nuernberg, în care se țineau aromate. Așa numitele „ouă nuernbergheze" au fost fabricate abia la 50 ani după moartea lui Henlein, fiind considerate cadouri de preț.

Cei mai bătrâni gemeni din lume

Pe insula Fuenen în Danemarca trăiește o pereche de surori gemene, despre care se spune că este cea mai bogată din lume. O astfel de afirmație nu poate fi ușor verificată totuși recordul celor două bătrâne este considerabil. Aceste surori gemene au vârsta de 97 ani, o etate atinsă de foarte puțini locuitori ai Scandinaviei

Cine ascultă, citește sau vede material de propagandă inamică și-l răspândește, se pune în slujba dușmanului.
Deci: Luptă contra Propagandei inamice!

JURĂMINTE ZADARNICE

De câtăva vreme propaganda bolșevică nu mai încetează arătând semnificația unui fapt petrecut de Anul nou în Rusia Sovietică acela al depunerii jurământului de credință către Stalin al tuturor muncitorilor, că pe anul 1943 își vor da silința ca producția să fie dublă.

Faptul nu-i decât umoristic. Ce mai contează un jurământ în țara stăpânită măcelărește de Stalin, când orice mișcare se face cu revolverul la spate. Ne'aducem cu tristețe aminte, câți muncitori nevinovați ruși, au trebuit să fie împușcați pentru că nu corespundeau ambiției conducătorilor și se părea că nu dă randamentul dorit. Timp de 20 de ani, în cea mai cumplită mizerie și asuprire, în cel mai groaznic iad, poporul bolșevizat a trebuit să lucreze pentru înarmare contra Europei și deci contra tuturor popoarelor civilizate. Fără hrană, cu trupurile supte, 20 de ani de zile au muncit în uzine pentru ambițiile absurde ale conducătorilor comuniști. Toată această muncă a lor, a fost distrusă și capturată în mai puțin de un an de război de armatele germane și române, iar astăzi ultimile resturi se năruesc în svârcoliri neputincioase. Dacă ținem seama că în teritoriile pierdute de bolșevici până acum se găsesc cele mai bune fabrici de armament, este foarte greu acum să-și poată imagina cineva că jurământul făcut lui Stalin, mai poate ajuta la ceva. Dacă își pot imagina conducătorii comuniști că pot ridica moralul distrus al populației în urma permanentelor eșecuri ale armatei roșii, se înșeală. Nimic nu mai poate salva dela prăbușire ultimele resturi ale puterii bolșevice, iar muncitorii cari nu se împacă deloc cu regimul de teroare și silnicie, mai mult ca sigur că nu'și vor putea ține jurământul. Ei n'au să uite schingiuirile și uciderile în masă dictate de iudeo-comuniști, ei n'au să uite iadul coborît asupra sufletelor lor dela revoluție încoace. Toți suspină după vremurile de libertate de-odinioară, când fiecare era stăpân pe banul și munca lui și nu se găsește nici unul care să nu aștepte cu înfrigurare ziua când să respire liniștit. Însă ei își dau seama că aceasta nu se poate întâmpla decât dacă regimul bolșevic va fi doborît în frunte cu Stalin. Și aceasta n'o pot face decât armatele liberatoare germano-române. Atâta timp însă cât plotonul de execuție se găsește în spatele lor, n'au încotro. Trebue să joace cum le cântă iudeo-comuniștii. Am vrea să știm însă câți muncitori vor fi fost omorâți învinuiți de sabotaj, dela Anul nou încoace, adică dela depunerea jurământului.

Cu astfel de fapte copilărești, nu se poate schimba nimic din dezastrul ce amenință Rusia bolșevizată și care va lua proporții odată cu venirea zilelor de primăvară.

Constantin Salcia

Fragment dintr'o scrisoare de pe front

Publicăm mai jos un fragment dintr'o scrisoare adresată de Subit. Vladimir B. d-nei Căpitan Victor Stroescu, fost comandant al unei companii de care de luptă, trecut în rândul celor drepți cu prilejul unei acțiuni din ultimele zile ale lunii Noemvrie a. c.

„In ziua de 13 Noemvrie, după o mică dar foarte plăcută petrecere camaraderească, primim ordin de deplasare, pentru a intra în acțiune.

Compania 2-a, în frunte cu căpitanul ei, veselă și mândră că își poate arăta îndemânarea, face pregătirile necesare.

Către seară ne deplasăm și spre ziuă ajungem în satul P., unde pe întuneric încă, suntem atacați de inamic. Căpitanul ne împarte sectoarele de acțiune și împreună cu noi trece la contra-atac și alungăm pe dușman.

Se face lumină... Iată-l ieșind afară din car, vesel că scăpaserăm cu toții.

Plecăm mai departe, spre a ține contactul cu inamicul ce se retrage.

Atacăm din nou. Căpitanul Stroescu e mereu înainte. In acest mod își conducea compania, care a fost întotdeauna în frunte, în vârf și nu a cedat un pas.

La apariția carelor rusești, nu a dat un pus înapoi. Este un strălucit exemplu de curaj și sânge rece.

Am luptat în acea zi până în fapt de seară, când am rămas pe poziție, în prima linie, fiecare lângă carul său, căutând câteva clipe de odihnă pentru a putea continua a doua zi cu acelaș avânt lupta. Frigul nopții ne pătrunsese pe toți, totuși a doua zi voioși încercăm să aruncăm pe inamic peste Don.

Suntem anunțați că vom duce o luptă grea pentru a sfărâma o infiltrație puternică a inamicului.

Divizia se pune în mișcare, cu compania 2-a în vârf și cu căpitanul Stroescu în frunte, mărșăluind toată ziua — o zi întunecată și rece.

In această zi el își dovedește din nou calitățile de comandant, găsind pretutindeni drumul cel mai bun, într'un teren foarte greu.

Seara, ne-am întrunit și luăm masa pe aripa unui car. Cu toții eram bine dispuși și încrezători în noi și în norocul nostru.

In ziua de 22 Noemvrie, — pornim mai departe, fiind mereu în frunte. Bătuți de artileria inamică, din toate părțile, atacăm. In stânga mea la 20—30 metri se găsea tankul comandantului. Am văzut arma inamică îndreptată spre noi și am tras în ea, însă aceasta lovise câteva secunde mai înainte în carul scumpului nostru comandant.

...„Am văzut atunci, pentru prima oară, carul său dând înapoi și am aflat apoi că fusese rănit la cap, pansat și transportat cu mașina.

Din momentul când a fost lovit nu și-a mai recăpătat cunoștința, nu a mai pronunțat nici un cuvânt.

Am cotinuat marșul toată noaptea. A doua zi diminéață l-am văzut în mașină, cu ochii închiși, dormea somn greu. A fost transportat la infirmerie... Dar înainte de a pleca din nou la atac, am aflat sguduitoarea veste. Căpitanul Stroescu Victor trecuse printre cei drepți.

In acea zi am luptat cu sufletele închise, dar mai îndârjiți, spre a ne răzbuna într'o mică măsură pentru marea pierdere".

Astfel a știut să lupte și să moară, cu fruntea sus, deschizând drum de biruință unității sale unul dintre bravii noștri ofițeri.

ASPECTUL RĂZBOIULUI DE APĂRARE

Și lupta de apărare este un mijloc pentru a obține victoria

de Lt. Col. BENARY

Victoria are un dublu aspect: unul deplin, strălucitor și unul serios, agitat. Primul se arată în bătăliile ofensive. Succesul ei stă clar în fața ochilor lumii întregi, în fața celor ce luptă s'o obțină, în fața celor ce urmăresc cursul ei la radio, în presa, la amic și inamic. Ea culminează în distrugerea unei grupe de luptă inamice mai mari sau mai mici, în cucerirea unor regiuni importante de război și a unor centre de comunicații, de aprovizionare și de înarmare. Ea este subliniată de cifre de prizonieri, distrugeri și prăzi. Forțele Axei au putut cunoaște o asemenea victorie împreună cu aliații și prietenii lor în timpul actualului război și anume într'o lungă serie dela Kutno, Radom și Tomașcov până la Harcov, Sevastopol și Rostov și Novorosisk.

Cu ochi mai serioși, nu mai puțin emoționate, popoarele combatante privesc victoria în bătălia de apărare. Ea nu arată contururi atât de limpezi pentru oricine. Poate fi legată cu dureroase pierderi proprii de oameni și material, chiar cu pierderi de teren. Se obține în clipa, în care intențiile de distrugere ale atacatorului sunt definitiv sdrobite, în care cel atacat își recapătă libertatea de acțiune.

Conducerea și trupa și-au câștigat mari merite și în victoria de apărare, nu mai mici decât în cea de atac, ba poate cu mai mare greutate. Războiul este și rămâne domeniul neputinței de a cunoaște intențiile inamicului. Conducerea trebuie să-și construiască planurile în atac și în apărare pe baze neprecise, pe informații pline de lacune asupra inamicului. Singurii factori siguri în calculul lor privitor la victorie sunt inima tare, forța de luptă și spiritul de jertfă și de luptă al trupelor. Geniul unui strateg se arată în înțelegerea prevăzătoare a aspectului favorabil sau nefavorabil al situației. Pe ea se bazează logic propria hotărîre și în realizarea ei, acțiunea instrumentului victoriei, a trupelor de luptă. Ele se urmează în bătălia ofensivă numai după voința conștientă de scop, după planul perfect gândit al conducerii, în centrul de greutate al acțiunii de luptă ce are loc pe un teren favorabil pentru desfășurarea întregei forțe năvalnice. In lupta de apărare, o asemenea libertate de acțiune există numai condiționat. Apărătorul va fi bucuros să poată preciza măcar cu aproximație locul și timpul, unde și când se va da bătălia. El va trebui să accepte deseori terenuri și un moment de începere a luptei la care este constrâns. Comandantul trebuie să aibă în lupta de apărare mijloace auxiliare, trupa trebuie să urmeze sprintenă comenzile lui.

Firește, și bătălia ofensivă impune mari cerințe puterii de nervi a conducerii și capacității trupei. Cine, de pildă, cunoaște în toate amănuntele felul cum a decurs lupta dela Tannenberg, acela va înțelege cum în perechea de comandanți Hindenburg-Ludendorff sentimentul victoriei s-a putut face loc numai cu încetul. „Prea grea", mărturisește Ludendorff în memoriile sale, „era împovărarea nervilor". Când auzeam că în bătăliile de încercuire din vara anului trecut, divizii de infanterie mărșăluiau zi de zi 50-60 km. și ajungeau în unele zile la 70 km., aruncând apoi pe inamic din poziții apărate cu înverșunare prin lupte grele; atunci se pare că nu exagerăm cheltuială de forță corporală și această voință neclintită de a obține victoria.

Dar aceeace bătălia de apărare cere dela conducere și trupă, este de apreciat probabil la un grad și mai înalt. Luptătorii din războiul mondial au dat pe bună dreptate numele de „campion al apărării" acelui șef de stat major, care era mereu trimis în sectoarele frontului, în care se dădeau cele mai grele lupte de apărare, anume generalul de Lossberg. El avea nervi de fier, care dau posibilitatea să se suporte luptele de apărare atât de lungi și pline de crize ce au loc cu prilejul unei bătălii moderne de material, fără a se îndoi o clipă de sfârșitul lor favorabil și făcând totul pentru ca să o voluezo cât se poate de repede și fără prea mari pierderi de sânge. Fiecare trupă însă știe din propria-i experiență că efortul corporal și sufletesc se suportă mult mai ușor, dacă duce valurile de asalt pe aripile victoriei dela un sector la altul, decât dacă trebuie să se cramponeze cu încăpățânare pe o bucată de teren găurit de gropi de obuze.

Armatele germane se află acum din nou într'o asemenea gigantică luptă de apărare. Ele au aceeaș încredere în sfârșitul ei victorios ca și anul trecut, mai ales pentru că condițiile s'au schimbat cu mult în favoarea lor. Mai întâi, Dumnezeul vremii este de astădată mai binevoitor față de ele. El nu le-a mai lovit ca anul trecut cu geruri și zăpezi mari încă din toamnă, geruri și zăpezi care și în regiunile răsăritene erau neobișnuite în acest anotimp. El s'a păstrat în limite normale, pentru noi cei din Europa centrală firește destul de aspre. Apoi, conducerea și trupele, frontul și patria, au învățat din experiențele de anul trecut să preîntâmpine răutățile crivățului. Inarmarea, echipamentul și modul de luptă ale trupelor au fost adaptate războiului de iarnă. S'a purtat de grije pentru haine călduroase și adăposturi pentru sănii și ski. Procedeul mobil de apărare, jocul schimbător între lovitură și apărare, închiderea locurilor de pătrundere, darea fulgerătoare a contra-loviturii, pregătirea îngrijită a contra-atacului, au intrat în sânge conducerii și trupei. Distrugerea cazematelor și tancurilor a devenit o artă virtuos folosită, colaborarea avioanelor Stuka, a carelor de luptă, a tunurilor de asalt, a artileriei de luptă, cu trupele de infanterie și de pioneri au fost perfecționate până la măestrie.

Succesul în lupta de apărare se concretizează încet. El se arată mai întâi numai ochilor versați. Pentru unii ca aceștia, succesul se schițează pe frontul larg din răsărit încă de pe acum. Un cunoscut scriitor militar, generalul Duval, scria de curând: „De fapt, uzura totală trebue să fie considerată ca o cale prăpăstioasă, pe care Uniunea Sovietelor alunecă într'un mod inexpugnabil. Loviturile, ce-i sunt administrate la Stalingrad, au efecte asupra întregului organism sovietic".

Cât de departe a ajuns încă de pe acuma această uzură, o dovedesc câteva cifre pe care le-a dat în vileag comunicatul Inaltului Cartier general din 2 Ianuarie asupra acțiunilor din sectorul Rjev dintre 25 Noembrie până în 31 Decembrie. După acest comunicat, au fost luați acolo 8500 de prizonieri, au fost distruse, capturate sau scoase din luptă 1910 tancuri, iar 582 de tunuri au fost capturate sau distruse.

Față de aceste sacrificii însă, câștigul de teren, pe care ofensiva de iarnă l-a adus bolșevicilor, nu stă în nici un raport. El nu cade în mod serios în cumpănă față de întinderea regiunilor cucerite în verile anilor 1941 și 1942, mai ales că este vorba de fășii de teren, care nu posedă nici materii prime prețioase, nici uzine importante pentru războiu. Moralul de luptă al trupelor germane n'a putut fi sdruncinat de asalturile în massă ale bolșevicilor, în ciuda uriașelor eforturi la care au constrâns pe apărători și în ciuda dureroaselor sacrificii suportate de aceștia. Dimpotrivă aceste asalturi în massă au întărit și mai mult în rândurile lor voința de a persevera până ce vor obține victoria deplină și în bătălia de apărare.

Șoaptele servesc numai inamicului. Nu-l ajuta prin răspândirea svonurilor. Există oameni lipsiți de caracter, care le cred.

URMAȘI DE EROI

Minunatul eroism cu care luptă ostașii noștri pe frontul de răsărit, împotriva dușmanului nostru de totdeauna, este pentru generațiile care se ridică și va fi pentru generațiile care vor veni, o pildă strălucită de felul cum fiii de astăzi ai acestui neam au știut să-și facă datoria față de Patrie. Pentru ei nimic nu este mai presus decât Patria și din această convingere nasc faptele de eroism legendar, care scriu paginele noui ale străvechii noastre istorii. Plină de pilde de vitejie este istoria noastră! Am fost poporul cu cei mai mulți dușmani. Din toate părțile ne pândeau ochi răi, ochi lacomi, suflete nesățiule, care nu știau folosi ce le dăduse Dumnezeu și credeau că ceeace avem noi, nu prin muncă avem, ci printr'o hotărâre nedreaptă a destinului care dă la unii mai mult, la alții mai puțin. Prin muncă și prin luptă am stăpânit noi, poporul român, acest pământ pe care ni l-a dat soarta. Ni l-a dat după sufletul și voința noastră. Și acest popor român l-a muncit, l-a împodobit și l-a apărat cu preț de jertfe mari.

S'a luptat la răsărit, s'a luptat la apus, la miază-noapte și la miază-zi, ca să oprească puhoiul vrăjmașilor lacomi. Nu este drum, aproape, nu este sat, nu este vâlcea care să nu poarte faima unei lupte de alungare a năvălitorilor. Si iarăși pretutindeni pe acest pământ se ridică movilele sub care odihnesc trupuri de eroi care au luptat cu vajnică ardoare ca ceeace era al românilor, să rămâe al românilor. Când pornești și străbați țara, ca s'o cunoști mai bine, nu-i loc în care să nu întâlnești legendă care a străbătut vremile ca să ne spună și nouă ce fel de oameni au străbătut țara asta. Cu ce forță morală îți rodesc faptele legendelor. Nu le poți asculta fără să nu simți în trup fiorii marei mândrii că ești și te numești român. Nu trebue, deci să ne mire, și nu trebue să mire nici pe alții (hei, dacă s'ar cunoaște mai bine peste hotare istoria țărei noastre!) vitejia ostașilor noștri care luptă astăzi din nou pentru a da țării liniștea și pacea ei amenințată și pentru a-i asigura viitorul în prosperitate.

Vitejia aceasta e un isvor natural în existența unui popor care o viață întreagă n'a făcut altceva decât să se lupte. Și acest popor, nu s'a luptat ca altele, pentru a nedreptăți, ci acest popor s'a luptat numai pentru dreptate. A avut dușmani mulți, și toți au vrut să-l nedreptățească, toți au încercat să-l lovească! Mai răbdător ca poporul român nu-i alt popor, dar și când îi vine apa la moară! Plătește cu vârf și îndesat, toate jicnirile, toate suferințele.

Pentru pământul lui și pentru dreptate luptă și astăzi urmașii eroilor de altădată. Eroi ca și strămoșii lor, ei scriu astăzi cu sânge pagini mari de istorie, nu istorie searbădă, ci literă de lege pentru cei care vor veni.

Mihail Șerban

PAGINA VESELĂ

Socoteala

Ionescu s'a hotărât: azi se va duce la șef să-i ceară mărire de salariu. Nu mai poate trăi și de 10 ani de când este în instituție ndată n'a fost avansat. Deaceia e hotărât. Uite-l! Chiar bate la ușa directorului.

— Să trăiți domnule director!

— Ce-i Ionescule?

— Bine, domnule director... vă mulțumesc... însă știți... greutăți, familie, copii, de zece ani aici, vă rog dacă se poate, o cât de mică „suplimentație"... Zece ani!

— Da, domnule Ionescu... Să facem însă o mică socoteală! D-ta câte ore lucrezi pe zi?

— Opt ore, ca toată lumea!

— Bun! asta face o sută douăzeci și două de zile pe an. Nu?

— Mda!..

— Din această sută douăzeci și două de zile pe an dacă scazi Duminicile de peste an în număr de cincizeci și două ca și Sâmbetele de după amiază, adică 78 de zile, mai rămân patruzeci și patru... Este?

— Este domnule director, însă vedeți că...

— Stai că n'am terminat: Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza, Paștele, Zece mai și celelalte sărbători nu le punem la socoteală? Adunate după regula generală și scăzute, rămâne că d-ta ai paisprezece zile muncite...

— Insă...

— Un moment... La aceste toate trebue să mai alătur și durerile d-tale de cap, indigestii subite, înmormântări în familie și alte multe sisteme... Incât vezi d-ta cât de îngăduitor sunt eu față de dv., slujbașii... Cred că dacă aș face riguros calculul zilelor lucrate, ar însemna să te mai scot, cu siguranță, și dator!..

— Domnule director...

— Nimic domnule! Vă spui: la mine e destulă înțelegere... Ți-am făcut socoteala! E bună? Bună!... Atunci?...

Ionescu nici n'a mai cerut avansare... S'a lecuit pentru totdeauna.

SENTIMENTALISM

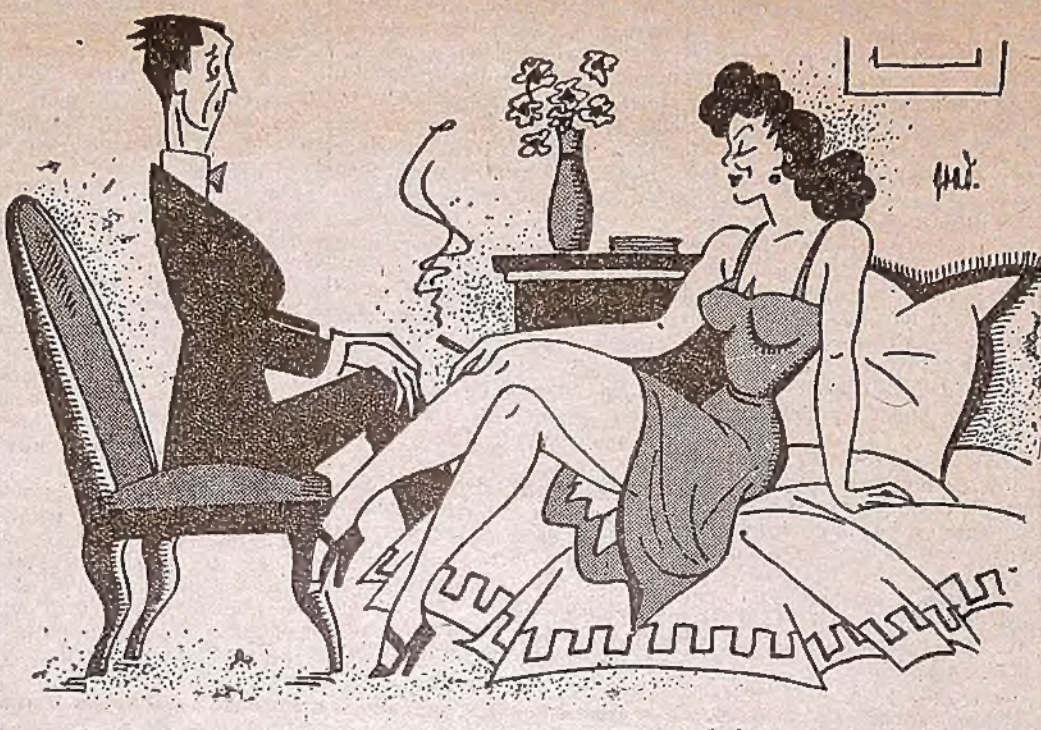

El: Și de ce vrei să te măriți numai în Decembrie?
Ea: Fiindcă nopțile sunt mai lungi!...

SOLUȚIA SALVATOARE

Așa e când cade pacostea pe român: nu te mai scapă de ea nici al cu coarne. Pentru bărbați pacostea cea mai mare e femeia și fiindcă de pacoste nimeni nu poate scăpa, pe toți îi pocnește la timpul meritat. Această pacoste e la fel peste tot: simpla deosebire e că unele au ochii albaștri, altele negri și așa mai departe... Tot deosebire ar fi și numele: Didina, Aglaia, Anica... Insfârșit sânt atâtea nume de femei încât e de prisos să le mai căutăm aici; le cunoașteți.

Mitică Popleacă e și el bărbat în toată firea; deci și el are pacostea lui, o pacoste frumoasă, cu ochi albaștri pe care o cheamă Petruța. Dar ori și cât ar fi ea de frumoasă, tot pacoste rămâne. Și dacă ți-e scris să mergi cu ea în viață, o iei la braț și mergi prin viață, că n'ai ce face.

Deci, după cum am spus, de vreo doi ani avea și Mitică o pacoste luată cu tot dinadinsul: cu primărie, cu lăutari și cu popă. Mai avea el și alte pacoste prin oraș, dar alea se găsesc pe toate drumurile și nu prea sunt periculoase.

Pe lângă toate acestea Mitică mai este și director într'un oarecare minister, plătit binișor. Casa lui este îndestulată cu de toate, mai ales că „pacostea" lui i-a adus ceva zestre.

Intr'una din zile Mitică își găsește „pacostea" făcută foc. Lui Mitică i s'a făcut inima cât un purice. Oare o fi aflat de Lili? Și, ca un mielușel se gudură pe lângă madam Popleacă.

— Dar ce ai, dragă? Ți-e rău?

— Nu! Dar mai bine aș muri!

— Ei asta-i! Pe ce chestie?

— Uite-așa! Că sunt o nenorocită!

— Dar de ce, dragă? De ce? Ce s'a întâmplat?

— Nu s'a întâmplat nimic. N'am murit încă!

— Văd, dragă! Insă asta nu-i un răspuns...

— Păi da! că așa te-am pomenit! Mâță blândă.

— Dar ce-am făcut, dragă?

— Nimic!

— Atunci?

— Ai văzut pe Ioneasca? Bărbatul ei un pârlit de impiegat și are haină nouă de blană... Antoneasca, la fel... Și eu, coșcogeamite nevastă de director, la minister, să am o haină de stofă, de 3 ani, înroșită de vreme Mi-e și rușine să mai ies undeva! Că toată lumea din cartier mă cunoaște... Și uite, că e timp de haină... S'a lăsat frig!..

— Asta-i toată povestea? Bine, dragă! Nu fii supărată! Lasă pe mine! Că am eu o soluție strașnică! Dă-mi timp de o săptămână!

— Bine! Aștept!... Să te văd!..

La o săptămână Mitică oprește vreo zece camioane în fața curții.

— Gata!

— Ce-i gata? Ce-i cu camioanele astea?

— Ne mutăm!

— Mutăm?

— Da!

— Ești nebun? Ce-ți veni?

— Păi... soluția!..

— Care?

— Ce dracu, bre, uiți așa de repede? N'ai spus că te cunoaște lumea aici și ți-e rușine să mai ieși cu haina cea veche? Ei bine, iată soluția! Ne mutăm în alt cartier unde nu ne cunoaște nici dracu!

HAZURI

Despre văduve

— Nu, hotărît lucru, mai sunt și văduve care suferă toată viața după moartea bărbaților lor. Uite, de exemplu, eu am cunoscut o femeie care și-a iubit bărbatul așa de mult, încât a murit în aceeaș zi de durere!

— Serios? Nu cred!

— Ba te rog să crezi! A murit în aceeaș zi dar după treizeci ani!

E mai bine

— Lili, i-ai spus astăseară lui Dumnezeu când ți-ai făcut rugăciunea cât de rea ai fost azi cu mine?

— Nu, mămicule! M'am gândit că e mai bine să rămână lucrurile acestea între noi.

Pantalonii

La un colț de stradă! Mitică s'a coborât din tramvai și a întins-o spre casă, mânat mai mult de faptul că i se rupseseră bretelele și-i cădeau pantalonii.

Cum ajunse pe la mijlocul străzii, dintr'o firidă răsare cineva și-i pune o țeavă de revolver la tâmplă.

— Un cuvânt să nu scoți! Banii sau viața?!... Sus mâinile!...

— De acord... Dau banii și totul. Dar vă rog să-mi îngăduiți să țin mâinile jos căci altfel îmi cad pantalonii!...

Ghicitoare

— După ce crezi că se poate cunoaște inteligența unei femei? După forma capului?

— Aș! După forma pălăriei!...

In pețit

— Bună ziua!

— Bună ziua!

— Aici șade d. Popescu?

— Da!

— Și domnișoara Popescu, nu?

— Da!

— Și cine sunteți dv.?

— Eu? Eu sunt d. Popescu!

— Da? Imi pare bine! Am venit să cer mâna fiicei dv!..

— Zău? Și ce mă privește pe mine? Dacă ți-o dă, ia-o! Dar eu cred că-ți trebuie... Adică da! Stai! Pe care o vrei? Pe stânga sau pe dreapta?

Grabă!

— Ascultă domnule! Doamna Ionescu e acasă?

— Da! Dar grăbiți-vă! Fiindcă e ultima zi! Știți, azi o înmormântează!

La școală

— Ce este oul?

— Un substantiv comun!

— Bravo! De ce gen?

— Nu se știe!

— Cum? Nu se știe?

— Da, domnule! Nu se știe ce va ieși din el: cocoș sau găină.

ȘMECHERII FEMEIEȘTI

El: Am văzut-o pe madam Popescu! Are un păr minune! N'ai aflat cum și-l îngrijește?
Ea: Ba da! Il închide noaptea într'un sertar!...

SĂ RÂDEM

L-a dat de gol!

Perceptorul căuta pe d. Ionescu. Servitoarea iese și-i spune că d. Ionescu nu este acasă.

— Prea bine! Dacă nu e acasă îl aștept!

Nicușor, băiatul d-lui Ionescu a fost de față. A intrat în biroul tatălui său și a ieșit din nou.

— Dv. așteptați pe tăticul meu?

— Da, pușule!

— Il așteptați să vină din oraș?

— Da, pușule!

— Păi o să așteptați degeaba.

— De ce?

— Fiindcă tăticul meu e acasă!

MINCINOȘII

— La noi e o gârlă așa de lată încât îți trebuie o zi întreagă ca s'o treci cu barca!
— Asta nu-i nimic! Noi avem o gârlă așa de îngustă, încât are numai un mal!

CAMARAZI, INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neintreruptă prin singurele posibilități ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic în ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitărei și în privința aceasta aveți emisiunile Orei ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștri camarazi germani și italieni frăția nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajunge la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiți cu luare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI

(Se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-București 364.5 m., și scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POȘTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 și 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineața

III. ORA OSTĂȘEASCA ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Marți dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂȘEASCA ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEȘTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informații la orele 15.30

Muzică românească: Marția ora 17
Joia ora 10
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
de la 12.10—12.25 informațiuni
la 12.45—14 muzică populară
In fiecare Joi:
de la 15—16 ora militară românească

INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

Să mergeți la luptă cu inimile întărite

Suntem în marele cot al Donului. Este iarnă. Deoparte și de alta a șoselei stepa este ușor acoperită de zăpadă. Cu tot sgomotul ce îl fac lanțurile dela roțile mașinii, se aude vuetul artileriei.

Ajungem la un batalion de dorobanți, care în ultimele lupte, avusese de apărat o înălțime importantă împotriva unui inamic superior numericește. Asaltați prin trei părți deodată ostașii români începuseră să se creadă în pericol. Maiorul dădu atunci ordin gornistului să sune încetarea luptei. Și deodată se auzi în pustiu trompeta ce vestea ostașilor încetarea focurilor.

Dar imediat după aceea se auzi, mai vibrantă, altă goarnă care suna: „înaintarea la atac". Contraatacul se deslănțui vijelios. Batalionul apără acea poziție timp de o zi și o noapte, până când în sfârșit în zorii dimineții trupe germane veniră în ajutor.

Dar și acum parcă îi pândea o primejdie. Regimentul fusese informat că în fața pozițiilor se auzea un sgomot de tancuri inamice. Ne-am dus atunci până la trenul de luptă ca să-l apărăm. Un ostaș sosi în fugă și ceru muniții. El raportă că rușii atacă cu tancurile. Un tanc dușman a fost lovit, iar alte două au fost silite să se întoarcă. Indată plecăm cu încărcătura de muniții, purtată de cai.

Deodată se produse o desordine în rândurile dușmanului ca și când o mână nevăzută îi aruncase ici și colo; rușii începură să umble de colo până colo ca niște furnici și zoresc să se retragă. Dar în acelaș timp aruncătoarele de grenade bolșevice acționară deodată de parcă ar fi fost trase toate de o sfoară. Schijele șuerau pe deasupra capetelor noastre. Iar noi ne trântirăm în zăpadă. Il văzui pe un camarad care primise atunci botezul focului, cum scoase din zăpadă o schije cu marginile tăioase; proectilul îi trecuse pe lângă cap și apoi se înfipsese în zăpadă: „Iau asta cu mine ca talisman", spuse el și o vârî în sân.

Sgomotul tancurilor se apropia... La o distanță de aproape patru sute de metri unul de altul, focurile noastre se încrucișează cu focul unui tanc rusesc, ce pătrunde prin mărăcinișul și jăsterii uscați, ca un animal cuibărit în carapacea sa enormă. Tancul e de tip 34 T., și este încă departe de prima noastră linie. Observatorul dela artilerie ne comunică repede distanța. Primul proectil a fost aruncat puțin în apropiere de tanc.

„Măriți derivele cu cinci", corijă locotenentul artilerist.

Cea de a doua grenadă sboară spre inamic și ea explodează lângă botul tancului. Incă odată observatorul precizează distanța. „Baterie trage foc", strigă el prin telefon. Inconștient noi apăsarăm degetul. O lovitură scânteie în aer... Cu șenilele sfărâmate, colosul de oțel încremeni pe loc.

*

Când de două ori venirăm la postul de comandă al regimentului, aflarăm că din cele treizeci de tancuri rusești, ce atacaseră, șase se fuseseră distruse.

La întoarcere, nemerirăm la rezervă. Oamenii unei companii de mitralori, având benzile cu cartușe puse cruciș peste piept, trăgeau mitralierele într'o sanie.

Un pluton de pioneri se desfășură în trăgători peste câmp, prin zăpadă. Sublocotenentul lor li se adresă cu cuvintele: „Camarazi! Să mergeți la luptă cu inimile întărite și cu gândul la Dumnezeu și credința în victorie. Să trageți cu folos și să economisiți cartușele".

Steininger
Reporter de războiu

DOUĂ NOPȚI ȘI O ZI PE MAREA FURTUNOASĂ

Voiaj de 33 ore la bordul unui neînsemnat remorcher...

Funcțiunile, într'un războiu pe mare, sunt multiple și ele se resfrâng într'o egală măsură atât asupra navelor de luptă propriu zise, cât și asupra celor de comerț. In clipele de față își găsesc rosturi definite până și cele mai neînsemnate ambarcațiuni. Dacă ele nu pot lua parte efectivă la o bătălie navală, fac în schimb servicii de reală importanță pentru ducerea luptei.

Iată cum au fost vrednice de însemnat aci eforturile supraomenești ale unui mănunchi de marinari de la bordul unuia dintre remorcherele românești dela mare.

Necesități de războiu cereau aducerea imediată dintr'un port dunărean a unui elevator pentru încărcatul cerealelor.

Construcția acestor elevatoare, cari în limbajul marinăresc se numesc vase moarte, fiindcă nu sunt în stare să se miște singure, este improprie mai ales pentru o călătorie pe mare. Și în cazul de față transportul pe mare al elevatorului trebuia făcut neapărat.

In timp de războiu un ordin nu se discută și nici nu suferă amânări. Disciplina marinărească nu cunoaște în vocabularul ei: **amânarea**. Pentru marinari amânarea este sinonimă cu frica, iar teama și marinarul nu se întâlnesc niciodată!

Și astfel într'o noapte, remorcherul românesc sub comanda aspirantului, C. Beiu, a ieșit în mare, care dă vădite semne că va fi răscolită de o furtună puternică, având la remorcă un adevărat colos: elevatorul. In noapte, suprastructura bizară a elevatorului părea mai curând o arătare apocaliptică. Aidoma ca o furnică care se luptă cu cogeamite spicul de grâu, bună oară remorcherul nostru trăgea din greu, răbufnind din toți rărunchii și se trudea să-și mențină prova pe ținta călătoriei.

Marea care se monta din clipă 'n clipă, cu valuri ce stau gata să înghită în afunduri remorcherul, făcea ca misiunea să se desfășoare în condițiuni extrem de anevoioase.

După zece ore, abia se parcursese câteva mile.

Furtuna creștea mereu în intensitate.

Vântul se opintea cu putere în schelăria de fier și instalațiile de pe puntea elevatorului.

O simfonie sinistră prinsese svon neînțeles în încâlceala unor strune uriașe

Remorcherul își pierduse de mult firea lui de vapor de suprafață. Il credeai mai repede, submarin. Valurile furioase îl acopereau complet. Apa pătrundea până și pe coș. Elevatorul se apleca proptindu-se în apă cu înălțimea schelajului din centrul punții, când pe o parte când pe alta.

In bezna de nepătruns a nopții: primul accident. Remorca, acea legătură din sârmă lungă de 150 metri și groasă de abia putea fi cuprinsă între degetele mâinilor, s'a rupt ca și când n'ar fi fost. O troznitură puternică s'a amestecat în sgomotul nopții.

Capriciile naturei întrecuse cu mult orice închipuire. Pustietatea înfiorătoare a mării răscolite de furtună întrecea cu mult acele nopți care întregeau, pe ecran, filmele cu Boris Karloff...

Elevatorul a rămas mult în urmă parcă și valurile mării căutau să se răzbune pe el.

Intre timp, cârma acționată de motor a remorcherului se defectase. Cu eforturi ceva mai mari și cârma era manevrată direct dela timonă, cu mâna. Pe o mare de infern, manevrarea cu mâna a unei cârme, nu se face cu una, cu două.

In asemenea condițiuni, părea că remorcherul nu se va putea apropia niciodată de elevator pentru restabilirea legăturii cu remorca. Un abordaj, adică o ciocnire, părea inevitabilă.

O manevră executată dibaci. O apropiere de câțiva metri și marinarul Vulpe Constantin, a executat o săritură de panteră și acest salt îndrăzneț l-a așezat pe puntea elevatorului.

Stabilirea legăturii cu remorca a fost și ea destul de grea.

Numai cine cunoaște ce înseamnă un accident de acesta pe o mare de infern își poate da seama de greutatea unei asemenea operațiuni.

Orele trec grele, apăsătoare. Se face ziuă și remorcherul continuă să se profileze ca o mogâldeață fără importanță, în timp ce elevatorul face impresia unui zănatec care nu știe ce vrea și se tot afundă într'una, ca o lișiță. Sburdălnicia aceasta dă loc la noui consecințe. Alte câteva accidente, când legătura de remorcă, cu toate că a fost îndoită se rupe în mai multe rânduri. Aceiaș trudă, aceiaș risipă de energie și adevărat concurs de dibăcie pentru ca elevatorul să fie repus în siguranță.

Intreg echipajul dela bordul remorcherului este ud leoarcă și apa a avut tot timpul să pătrundă'n oase. Nimeni nu se sinchisește de el, de sănătatea lui. Principalul este ducerea misiunii la bun sfârșit.

E drept, o țigare, fiindcă de mâncare nu mai poate fi vorba, ar fi fost nimerită la asemenea vremuri de necaz, dar când n'o ai te mulțumești cu gustul pe care ți-l procură amintirea. Chibriturile nu mai scapără, brichetele nu mai iau foc, iar tutunul și țigaretele de prin buzunare au fost de mult transformate de apă într'o pastă cu gust leșiatic...

Și așa, după 33 ore de trudă continuă, de joc cu moartea, remorcherul trăgând după el acea matahală, a ajuns cu bine la destinație.

I-au trebuit 33 ore, pentruca în două nopți și o zi de groază, pe o mare de infern, să acopere un drum, pe care în vreme normală l-ar fi făcut în opt ore. Dar ce contează această risipă de energie, când ținta a fost atinsă! Nu există marinar, în viața lui de navigator, să nu fi avut deaface cu năstrușnicia mărilor dar mai ales a Mării Negre, recunoscută prin furia ei neîntrecută.

Cei nouă marinari dela bordul remorcherului românesc n'au avut nici timpul să se desmorțească de frigul pătruns în mădulare, când elevatorul care le dăduse atât de lucru intrase în funcțiune la încărcatul unui vapor cu cereale destinate nevoilor trupelor aliate depe frontul din răsărit.

Au uitat atunci frigul, necazul și osteneala trudei lor de 33 ore neîntrerupte.

Mulțumirea misiunii executate, este ceva înțeles, numai de cel care a dus-o la capăt.

Ion Lumezianu

Intre Don și Volga un divizion de artilerie român luptă vitejește

Rolul artileriei române în luptele de pe frontul de Răsărit este considerabil. Caracteristica pe care unul dintre cei mai reputați corespondenți de războiu germani i-a găsit-o, numind-o, „minunata artilerie română", i-a rămas glorioasei arme și-a intrat în limbajul curent.

In bătălia dela Don, în stepa Kalmucă, bravii tunari au contribuit categoric la respingerea desnădăjduitelor și mereu repetatelor asalturi inamice, iar când ostașii noștri au pornit acțiuni ofensive locale, tirul artileriei de o preciziune matematică, a curățat terenul și a înlesnit înaintarea.

Această colaborare strânsă, de o eficacitate verificată în atâtea împrejurări critice, a făcut din artileriștii români copiii răsfățați ai frontului — prezența lor într'un sector este o îmbărbătare pentru camarazii din alte arme și o chezășie de izbândă.

In bătălia care s'a desfășurat în zilele de 26 și 27 Noemvrie cor., într'un sector situat între Volga și Don, unui divizion motorizat dintr'un regiment de artilerie grea i-a revenit greaua sarcină de a stăvili atacurile înverșunate ale unui inamic superior ca număr și material. Printr'un foc viu și precis, bravii tunari sparg rândurile năvălitorilor, bombele cad în plin făcând ravagii iar când pâlcurile sovietice se apropie, printr'un violent baraj de oprire pustiesc valurile succesive ale inamicului.

In vremea aceasta bateria I-a a divizionului comandată de căpitanul Cornicioiu Gheorghe, care însoțea un grup german de tancuri a contribuit decisiv la distrugerea inamicului în întregul sector, facilitând acțiunea blindatelor aliate și nimicind lucrările de apărare ale bolșevicilor.

Aceiași baterie în cursul unor violente încăerări a sprijinit puternic contra-atacurile date în această regiune, care au dus la totala nimicire a diviziei 61 de cavalerie sovietică.

Eroismul bravilor comandanți și al tunarilor din divizionul de mai sus este încă o dovadă strălucită a bărbăției, vigilenței, istețimei cu cari artileria română înțelege să-și facă datoria în slujba drepturilor imprescriptibile ale Neamului Românesc.

UN ADJUTANT AVIATOR DE REZERVĂ POVESTEȘTE

Există la aviatori o fascinație a riscului, o voluptate de a sfida imposibilul care uneori îmbracă proporții epice. Ei împing curajul peste orice limite raționale și în acel moment trăesc o pasiune gratuită egală cu a poetului, sculptorului și a tuturor, celor care construesc minunile de aur ale fanteziei.

Iată un astfel de episod povestit de autor:

„In ziua de 11 Oct. 1942, fiind în alarmă, stăteam legat în avion. Deasupra aerodromului apar 14 avioane sovietice de vânătoare Yak. Decolez din proprie inițiativă cu avionul meu. Avioanele atacatoare fiind surprinse atât de A. c. A., cât și de mine, caută să fugă. Le urmăresc. Prind pe unul din urmă, îl atac și îl dobor în flăcări, la N. de Stalingrad.

Continui urmărirea lor până deasupra aerodromului de unde decolaseră. Acolo angajez din nou lupta. Avioanele rusești după o tactică arhicunoscută caută să mă atragă în interior. Atunci atac aerodromul unde se găseau mai multe avioane la sol, incendiind două, după care mă îndrept spre aerodromul meu. Becul roșu care indica limita de benzină se aprinsese de mult. Mai aveam două sau trei minute de sbor. Sunt nevoit să aterizez în primele linii românești, unde alimentez și mă întorc la bază".

Am redat acest episod fără înflorituri, fără intenția de a transfigura stilistic faptele cari nu au nevoie de nici o înflorire, pentrucă toată frumusețea lor stă în simplitatea nudă, pe care o dă forța adevărului și temeritatea gestului.

De altfel, la Grupul său de Vânătoare Adj. Vinca Tiberiu din Hunedoara, e cunoscut pentru performanțele și peripețiile care uneori par povestiri fantastice și camarazii săi se vor bucura mai mult decât el când vor citi aceste rânduri, pentrucă în aviație fiecare se bucură de succesele altora mai mult decât ale sale.

Serg. t. r. Bălan Ioan

GHICITORI

*

Am niște fete: când îți vin in curte, să nu le aperi de câini; să le aperi de găini!

(Râmele)

*

Sub pădurea grămădită
Șade lumea adăpostită.

(Casa)

*

Sus bat tobele;
Jos cură negurile.

(Sita)

*

Patru rostee duc o plastă de fân.

(Oala)

*

Am o rață
fără viață:
Trece marea neîncetat.

(Luntrea)

*

Țânțai-bânțai șade pe țanțoi
bănțoi: dar țanțoi-bănțoi nu
poate ședea pe țânțai bânțai.

(Ciora care șade pe spatele oilor, porcilor)

*

Puținciu de teiu
Limbă de bălăurii.

(Sabia, teaca de lemn)

*

Umflă-mi-se, gânfă-mi-se.
Cerbeneaua scoală-mi-se.
Dai-dai și n'ai ce face

(Cimpoiul)

*

Pe crestata s'o băgăm

(Cheia casei)

*

Pe rujana s'o învelim

(Pocul)

*

Peri cu peri să 'mpreunăm.

(Inchiderea pleoapelor-adormirea)

*

Casa dracului
In mijlocul satului.

(Cârciuma)

*

Am o „buturugă": când o ridic în sus e grea; când o las în jos e ușoară.

(Caucul, găvanul)

*

Răsteu reco,
Marea trece.

(Șarpele)

*

In pădure născui
In pădure crescui
Acas' dacă m'aduseră
Horă 'mprejur îmi puseră

(Masa)

*

Iuși!-Iuși!
Prin păiuș,
Taci! Taci!
Prin copaci.

(Coasa)

*

Picioare n'avea,
Mâini n'avea
Dar în copaci se suia

(Mețoul)

*

Pană împănată pe apă lăsată,
Cu mână de om
Cu voie de domn.

(Moara)

*

Merge, și nu merge,
De ascultat, te-ascultă,
Face gură multă,
Ce-i dai, îți dă
Cu talpa în apă stă.

(Moara)

*

Ce lucru e în toate
Și fără ei nu se poate?

(Numele)

*

Două jumătăți de blid
In două margini de crâng.

(Urechile)

*

Am doi bulgărași de unt,
Cât dau cu ei, cât se duc.

(Ochii)

*

Ce este:
Incepătură
Fără neam de sirămătură?

(Hârtia)

*

Dacă n'ar fi,
Lumea ar pieri;
Iar dacă multă este,
Lumea se prăpădește.

(Apa)

CINE SUNTEM?

Nu sunt lipsite de interes notele călătorilor străini despre noi, scrise cu ani în urmă. In ele aflăm părerile obiective ale unor oameni instruiți, având toată prospețimea lucrurilor văzute. Dacă străbatem notele de călătorie din epoca unirii Principatelor găsim în ele două idei dominante care aruncă o lumină plină de înțeles și asupra timpurilor grele pe care le trăim astăzi. Astfel, francezul Thibauld-Lefebre crede că independența Principatelor române ar crea o barieră în calea Rușilor, aceasta având repercusiuni favorabile asupra întregii Europe. Este de trebuință ca gigantul rus să nu mai poată înainta în Europa, părere la care ajunseseră toate marile Puteri apusene, ideie pe care s'a întemeiat și războiul Crimeii.

Părerea aceasta, de a se creia o țară nouă și puternică la gurile Dunării ca stavilă în înaintarea rusească, este dominantă la toți călătorii străini din această epocă. Călătorii germani, francezi, italieni, englezi, rămân în această ideie. Bunăoară germanul Neigebaur crede că Germania e datoare să ajute aspirațiile de unire ale Munteniei și Moldovei, mai mult, de a crea un regat daco-roman, care ar fi în folosul întregii Europe. Englezul Blutt, care preamărește țările noastre al cărui pământ e clasic ca o Italie, recomandă Puterilor apusene să înalțe Principatele române la rangul de mare putere „pentru pacea și liniștea Europei întregi".

A doua ideie dominantă în scrierile călătorilor este în legătură cu armata românească. Francezul Perrin se ocupă în deaproape de ostașii noștri de pe la 1850. Trimiteți, afirmă Perrin, un batalion de infanterie român înaintea vrăjmașilor și veți regăsi la cel dintâi urlet eroica îndărătnicie a Scitului și a Dacului. Dacă trebue să meargă, el înaintează în fața gurii fumegânde a tunului; dacă-i comanzi să se oprească pentru a ține în loc falangele inamice, nu se va înapoia, ca un zid de aramă strâns, compact, neclintit. Acești bravi ostași vor avea misiunea să oprească pe Ruși, această mare năvălitoare, care nu cunoaște nici zăgazuri, nici hotare".

Un agent diplomatic rămas anonim, laudă armata română scriind că „Pandurii români s'au dovedit mai de ispravă decât o puternică divizie rusească".

Iată numai câteva păreri de pe la 1850, care nu ne pot decât mulțumi și, în acelaș timp, ne surprind prin prospețimea lor. Ar părea niște idei susținute de politicienii zilei, fiindcă și astăzi, ca și la 1850, nu facem altceva decât să apărăm cu trupurile noastre pieptul întregii Europe.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI STIUTE ȘI NEȘTIUTE

DATA. In documente și inscripțiile vechi, nu se întrebuința data anilor dela Christos, ci data numită „dela facerea lumii", eveniment pe care biserica îl așeza cu 5508 ani înainte de epoca noastră. Spre a se obține data după această chronologie, se scade numărul 5508 din data inscripției: astfel 6913 (—5508) 1405. Pentru lunile Noemvrie și Decembrie se scade din dată 5509. Data, Data creștină (dela nașterea lui Chr.) începe să fie întrebuințată în T. R. și Mold. în secol. 18. In doc. mai vechi se menționa și indicționul.

• •

RĂZBOAIE. Evenimentele cele mai dese în istoria popoarelor au fost războaiele. Dela începutul statelor românești, luptele cu vecinii se înșiră în timp, pretutindeni. Războ. cu Ungurii (în sec. 13-16), cu Ardealul (s. 16-17) cu Polonia (ale Mold. în s. 15-16), cu Turcii (s. 14-17). In a 15 și 16 și prima jumătate din al 17 ambele țări surori mai sângerează și în lupte civile între pretendenții la tron, lupte cari le slăbiră și le sărăciră. Domni cari au purtat războaie mai de seamă cu străinii au fost: — In Țara Rom.: Basarabia, Alexandru și Vladislav cu Tătarii și Maghiarii în sec. 14; Mircea, Dan apoi Vlad Tepeș, Radu dela Afumați, cu Turcii; Mihai Viteazul, Radu Șerban cu Turcii și în Ardeal; Matei Basarab cu Moldovenii. In Moldova: Bogdan I; Bogdan II cu Polonii; Stefan cel Mare cu Turcii, Polonii, Ungurii și Românii; Bogdan III, Petru Rareș cu Polonii și Imperialii Ion armeanul cu Turcii, etc. Perioada de liniște din sec. 18 corespunde cu domeniile supuse definitiv Turcilor și cu suprimarea oastei naționale.

• •

AGAPIA. Mânăstire de călugărițe în jud. Neamț — Agapia din deal, azi în ruină, fusese fondată în sec. 16 de Petru Vodă (Schiopul). A. din vale (actuală) de Hatmanul Gavril, fratele lui Vasile Vodă și soția lui Liliana, la 1642.

• •

LEGI (legiuiri). După Pravilele lui Matei Vodă și a lui Vasile Lupu care nu fură decât rare ori aplicate, nu se mai făcură codice de legi până la finele sec. 18. Alexandru Ipsilanti puse să se întocmească în Țara Rom. „pravlicească condică" la 1780, înlocuind obiceiul pământului încă în întrebuințare. — Ion Caragea la 1810 în Țara Rom. (Condica lui Caragea compilațiune din grecește) și Scarlat Calimah în Moldova, aplicară codicele de legi (cod. civil) rămase în vigoare până la 1845. Sub regulamentul organic aveam o condică criminală „a Adunării obștești": In Moldova condica criminală din 1826. Legile moderne, compilate după codul Napoleon, au fost promulgate sub Cuza (Codul civil la 1864, procedura civilă la 1865; codul penal, după cel francez și prusian 1865; codul comercial după cel italian e din 1887).

• •

VALACHIA. Străinii cunosc Țara Românească sub acest nume (germ. Wallachei, ital. Valacchia, franc. Valaquie și Valachie, engl. Wallachia, slav Vlaska, etc.) Turcii o numeau „Iflak" și Kara-Iflak" (Valachia neagră) ca și slavii dela sud „Kara Valaska și Grecii bizantini: Maurovlachia. (Acest calificativ de negru a rămas dela „Cumania neagră", cum se numea câmpia românească pe vremea când sălășluiau Cumanii) — „Ungro-Vlahia" e altă numire a cancelariilor grecești și slavone, rămasă în titulatura bisericească. Prin confuziune sau din neștiință, unii numeau V. și Moldova. Cuvântul vine dela valah=român.

• •

IONIȚI. Ordinul Cavalerilor Sfântului Ioan din Ierusalim (Ospitalierii), sub marele magistru Rembold, căpătară de la Regele Bela IV al Ungariei. la 1247, stăpânire asupra țării Severinului (parte din Oltenia) și a Cumaniei (Țara Românească de apoi) în afară de stăpânirile Voevozilor români de acolo (Litean și Seneslau). Această donațiune a țărilor asupra cărora Regele n'avea de altfel o stăpânire de fapt, nu fu urmată de așezarea Ordinului în regiunile noastre. Nu avem nici o știre despre evenimentele din acea vreme și nici o urmă din cetățile ce ar fi ridicat, dacă le-ar fi luat în stăpânire.

• •

ARMELE ROMÂNIEI (armăriile stema). Prin legea din 8 Martie 1872, armăriile sau armele României au fost fixate, modificându-se prima lege din 1867, în modul următor: — „Scutul împărțit în patru părți (cartiere): In primul, pe fond albastru aquila romană („abaissée") cu o cruce în gură, cu coroană domnească sabia și sceptrul, toate de aur; în colțul drept de sus un soare (urcând), tot de aur; — armele țării Românești. In al doilea, pe fond roșu, capul de taur cu o stea cu șase raze între coarne, toate de aur, — armele Moldovei. In al treilea, pe roșu, un leu ridicat, coronat, eșind dintr'o coroană, cu o stea cu 6 zare între labe, toate de aur. — ale Banatului, Craiovei. In al patrulea, pe albastru, doi delfini cap la cap, cu coadele îndoite în sus (în pal), de aur, ale țărmurilor Mării Negre (mai târziu Dobrogea). Peste scut, în mijloc, scutul Domnitorului, scarteal (împ. în patru) în întâiul și al patrulea cartier de argint; în al 2-lea și al treilea de negru (al casei de Hohenzolern). Pe scut coroana regală. Suporți: doi lei privind scutul. Sub el deviza: „Nihil Sine Deo" (al casei Domnitorului). Mantaua de purpură, căptușită cu hermină și deasupra coroana regală.

In 1919, după întregirea României prin reunirea cu Transilvania și cu celelalte țări românești, armele țării au fost prefăcute și complectate. Ele reprezintă astăzi o combinațiune heraldică, cu trei scuturi suprapuse: Pe cel principal e o aquilă convențională, având pe piept scutul cu stemele țărilor suprapuse: Pe cel principal e o aqquilă convențională, având pe piept scutul cu stemele țărilor sau ținuturilor cu 5 cartiere (Țara Românească, Moldova, Oltenia-Banat Transilvania, Dobrogea) și la mijloc scutul Casei Regale.

• •

DRAPELUL ROMÂNIEI cuprinde culorile naționale, așezate paralel cu lemnul sau lancea, lângă care e albastrul, galbenul la mijloc, roșu la marginea din afară. Pavilionul regal și drapelul armatei și marinei mil., au la mijloc stema țării (Legi din 1867 și 1872). Culorile naționale datează de la 1834, când fură adoptate pentru stindardul oastei în T. Rom. (Până la 1867 așezarea lor era orizontală).

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

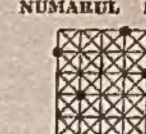

15.

16. Patru sunt așezate pe masă. Unul din chibrituri șade perpendicular pe celelalte.

17. COLONIA

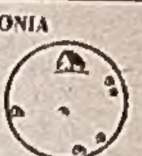

Această colonie se compune din șapte căsuțe. De jur împrejur este un gard. Moș Glumici a constatat că se pot face trei garduri drepte prin parcelă, astfel ca fiecare căsuță să aibă câmpul ei propriu. Cine poate să facă la fel?

18. RĂMĂȘAGUL

In timpul unei plimbări pe care a făcut-o cu noi pe șosea, Moș Glumici a pus la fiecare doi pași o pietricică pe pământ, în total 100 de pietricele. El pune rămășag cu noi că nu vom fi în stare să ducem într'o oră pietricelele îndărăt la locul de pornire, îndeplinind următoarea condiție: fiecare piatră să fie dusă îndărăt tot separat. Așa dar, mai întâi prima piatră, apoi a doua și așa mai departe.

Bineînțeles că noi suntem de părere că putem câștiga rămășagul, fiind convinși că vom putea îndeplini condițiile în timpul prescris. Cine are dreptate?

19. PORTRETUL LUI MOȘ GLUMICI

In rama portretului sunt distribuite 32 de pietre pestrițe. De sigur că aceasta nu mai este la modă și nici nu corespunde gustului modern de amenajare al interiorului — însă vom avea în vedere că portretul este foarte vechi și în afară de aceasta mai păstrează și o taină căci din fiecare rând vertical și orizontal se poate îndepărta câte o piatră și totuși se pot număra în fiecare rând, înainte și după îndepărtare, tot 12 pietre. Bineînțeles că este necesar să se facă o altă grupare a pietrelor. De sigur că pentru un ghicitor experimentat acest lucru nu va fi greu.

20. GREA IMPĂRȚEALĂ

Moș Glumici al nostru se duce la un cioplitor în piatră, cu o placă mare de marmoră pe care el făcuse un desen, așa cum se arată în figură. El ceru meșterului să-i tae placa astfel încât să rămână forma desenată de Moș Glumici. Apoi trebue să taie placa în patru bucăți cari, așezate împreună, să formeze un patrat.

Meșterul și-a dat căciula pe ceafă, și-a oftat dar până la urmă a făcut treaba. Cum ați fi tăiat dv.?

21. LITERE SIMETRICE

Cari sunt literele alfabetului cari răsturnate, să rămână aceleași și tăiate orizontal sau vertical să dea două jumătăți simetrice?

E vorba natural, numai de litere latine.

Cine le poate spune pe dinafară?

Reportajele Zilei

Din țară — **Din străinătate**

CUM A FOST SĂRBĂTORITĂ ZIUA UNIRII

Ziua Unirii a fost sărbătorită duminecă în toată țara prin slujbe religioase și prin șezători în Universități și școli, proslăvindu-se jertfa eroilor cari au căzut în luptă pentru biruința Patriei.

Cu prilejul acestei zile a avut loc la Regimentul de Transmisiuni depunerea jurământului tonilor recruți.

In curtea regimentului, frumos împodobită cu drapele a fost ridicată o estradă pe care au luat loc preoții Mihail Bulacu și Bugeanu. D. colonel Mihăilescu a trecut batalionul recrutilor în revistă, iar d. colonel Cojocaru a primit apoi raportul.

După terminarea serviciului religios, părintele Bulacu s'a adresat recruților arătând însemnătatea jurământului.

D. col. Mihăilescu, comandantul regimentului, a arătat ostașilor tâlcul zilei de 24 Ianuarie, ziua năzuințelor și a dreptății românești.

Tot duminecă a avut loc, în fața troiței, din cazarma Institutului Medico-Militar din București solemnitatea depunerii jurământului de către elevii acestui institut și de către cei ai centrului de instrucție sanitară.

De față a fost: d. g-ral de divizie Stoenescu, d. general de brigadă, medic, Căpitanovici, comandantul institutului medico-militar, d. g-ral de brigadă Crețoiu și ajutorul său locot. col. Ștefănescu, comandantul centrului de instrucție sanitară; d. col. Al. Ștefan, comandantul școalei sanitare; medic maior Ionescu Petre, etc.

Serviciul religios a fost oficiat de pr. lt.-col. Georgescu.

Grije pentru nevoile satelor

Cu prilejul sfintelor sărbători s'a strâns și împărțit de către prefectura jud. Ilfov, la invalizi, văduve, orfani și toți cei sărmani ajutoare și lemne în valoare de lei 4.470.475.

In afară de aceasta s'a dat din partea prefecturii județului Ilfov, lemne în valoare de lei 285.333; 30 perechi opinci, iar acum distribue în județ 300 perechi de pantofi și bocanci pentru copiii de școală, orfani sau nevoiași și ai căror părinți sunt pe front.

Cuvinte frumoase pentru noi

Ziarele germane, italiene, franceze și bulgare au scris articole de caldă prețuire pentru România, cu prilejul sărbătoririi zilei de 24 Ianuarie. Un ziar străin a publicat de exemplu următoarele:

„Vreme de 10 veacuri, războaiele au împiedicat poporul român să-și alcătuiască un Stat, dar în timpul acestei lungi și dureroase perioade Românii și-au păstrat neștirbită conștiința lor națională.

Ei au încercat încă din veacul al 19-lea să se constitue într'un Stat, iar în veacul al 16-lea au izbutit să înfăptuiască pentru scurtă vreme unirea lor națională, mulțumită geniului politic și militar al voevodului muntean Mihai Viteazul.

Revoluții care, aparent aveau scopuri sociale, dar care erau profund naționale, dovedesc cât de vie era conștiința națională a Românilor, care n'au izbutit însă decât mult mai târziu să obțină independența și aceasta din cauza marilor puteri care își vedeau, prin existența unui Stat Românesc, lovite interesele lor. In cele din urmă, s'a făcut dreptate, cu prețul unor lungi războaie și al unor grele jertfe.

Astăzi România luptă din nou din toate puterile alăi pentru înfăptuirea unui ideal european, cât și pentru a-și păstra patrimoniul național împotriva unui dușman care voise încă odată să sfârtece granițele Statului Român modern".

Aprovizionarea invalizilor și văduvelor de război

Se aduce la cunoștința Invalizilor, Orfanilor și Văduvelor de Răsboi, Subofițeri, Funcționari Publici și grade inferioare că Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării a hotărât ca lumea I. O. V. din Capitală să se aprovizioneze contra cost cu alimente de primă necesitate prin Magazinul Militar de Aprovizionare Filaret (Soseaua Viitor no. 44) cu începere dela 1 Februarie 1943.

Stavilă împotriva cotropirilor

Ziarul vienez „Wiener Zeitung am Mittag" scrie că intrarea României în războiul contra comunismului nu a fost decât urmarea hotărîrii ei permanente de a sta în calea cotropirilor bolșevice. Dela țăran la intelectual, fără deosebire de simpatii sau influențe culturale, românul din orice clasă a fost un anticomunist convins.

*

Cuvinte de recunoaștere a vitejiei trupelor române în stepa Calmucilor publică ziarul italian „Vedetta Fascista" care descrie cucerirea unui ținut din această îndepărtată regiune a frontului răsăritean:

Pe înserat, ostașii români cuceriseră șase localități.

Acțiunea este întreruptă. Regimentele unei mari unități române se opresc, organizând posturile înaintate pentru paza de noapte, pline de nerăbdare de a relua atacul.

Pe lângă aceste trupe, alte două unități de cavalerie, tot românești, formate din moldoveni, olteni și munteni, plecaseră deasemeni la atac. Inaintarea lor a fost de mai multe zeci de kilometri în adâncime. Și aceasta numai în două zile, zdrobind mereu rezistența dușmanului.

Organizarea pozițiilor cucerite pe acest teren întins, pe un viscol și un ger mare, a fost o strădanie tot atât de însemnată, ca și aceea a înaintării neîntrerupte de până atunci.

CE AR INSEMNA O INVAZIE A HOARDELOR BOLȘEVICE

„Rusia, iată inamicul", scrie un ziar spaniol, arătând că nici odată nu se va putea îndeajuns repeta ce ar însemna pentru lumea civilizată, o invazie a Europei de către hoardele bolșevice și că acest război nu poate fi terminat decât prin nimicirea Rusiei sovietice.

Intreaga Europă, continuă ziarul, care este prima a fi amenințată de colosul dela Nord, dorește nimicirea Rusiei sovietice, aceasta fiind singura posibilitate ca continentul european să supraviețuiască.

In urma experiențelor făcute în propria noastră patrie și față de giganticele bătălii de pe frontul de Est cari se dau în momentul de față și care n'au dovedit decât o parte din setea de sânge a titanicei puteri sovietice, iar pe de altă parte cruda mizerie suferită de popoarele tiranizate de Stalin, este cu neputință să existe măcar unul din ai noștri care să se dezintereseze de această amenințare. Rusia sovietică, care întocmai ca o groaznică avalanșă amenință să suprime omenirea civilizată, trebue să fie distrusă în mod definitiv.

Aceasta este adevărata misiune a epocei noastre pe care o cere existența de 20 de secole de cultură prin creștinism și civilizație.

ORDIN DE EVACUARE A LONDREI

Infricoșate de atacurile avioanelor germane care au pedepsit astfel încercările englezilor de a teroriza populația civilă din Germania, autoritățile britanice au luat măsuri pentru a evacua din Londra un număr cât mai mare de civili.

In stațiile de cale ferată aglomerația este foarte mare la plecarea trenurilor, întrucât nu sunt trenuri suficiente pentru a asigura transporturile civililor ce vor să părăsească capitala Angliei.

ANGLO-AMERICANII VOR SĂ FACĂ IN BALCANI JOCUL BOLȘEVICILOR

Prin minciuni și intrigi, englezii caută să înfățișeze stările de lucruri din Balcani într'o lumină neadevărată și să tulbure ordinea pe care puterile Axei au știut s'o introneze aci.

O importantă publicație germană desvăluie aceste uneltiri care sunt de natură să folosească numai bolșevicilor.

Publicația amintește că peninsula balcanică a fost totdeauna pentru Anglia și Rusia un câmp de desfășurare al intrigilor lor și un butoi de pulbere, de unde urmăreau să provoace conflicte mondiale.

Articolul se termină astfel: „In timp ce inamicii urmăresc în sud-estul Europei un program de surpare internă, Germania și Italia caută să împace neînțelegerile acolo unde mai există și să pregătească o colaborare a tuturor popoarelor balcanice în cadrul Europei, care să folosească tuturor".

ANGLO-AMERICANII SUNT INGRIJORAȚI

Măcar că englezii țin să amăgească lumea cu așa zisele lor succese, din înseși rândurile lor răzbat din când în când glasuri îngrijorate. Astfel o gazetă din Londra a scris rândurile acestea care arată îngrijorarea anglo-americanilor:

„Nu numai succesul submarinelor lasă să apară viitorul într'o culoare întunecoasă. Până acum două luni, nu am fi crezut că aliații vor avea o poziție atât de grea în Africa de nord franceză și azi trebue să recunoaștem că germanii au consolidat pozițiile lor în Tunisia și continuă să le consolideze, fără ca aliații să-i poată împiedica.

In Uniunea Sovietelor, situația se va prezenta în primăvară din nou astfel că armatele germane și aliații lor vor relua ofensiva după defensiva lor de iarnă.

Deasemenea nu trebue uitată lecția din iarna trecută, căci și atunci bolșevicii au creat dificultăți germanilor dar nu au reușit să recucerească obiectivele pe cari le pierduseră și pe cari le cucerise germanii.

Germania poate să sufere pierderi în cursul acestei ierni, ea va avea însă forța necesară pentru a le înlocui".

POPULAȚIA SÂRBĂ AJUTĂ LA STÂRPIREA COMUNIȘTILOR

In Serbia, au avut loc alte ciocniri între organele poliției și bandele de comuniști.

Astfel, la 20 Ianuarie a fost sdrobită cu ajutorul țăranilor o bandă comunistă la nord-estul Serbiei, cu care prilej mai mulți bandiți au fost răniți.

O altă bandă de comuniști a fost nimicită în centrul Serbiei, cu care prilej au fost uciși 02 comuniști și 2 comuniste.

In districtul Crușevăț din Serbia Centrală au fost capturați 4 revoluționari, în cursul unei ciocniri cu forțele de stat.

In aceeași zi, țăranii din satul Globoder au dat pe mâna organelor poliției de stat o bandă comunistă pusă pe fugă. In cursul ciocnirilor care au avut loc, au fost omorîți 4 comuniști și o comunistă, iar doi comuniști și o comunistă au fost răniți.

Depozite de arme descoperite la Lyon

Poliția franceză a descoperit la Lyon, două depozite clandestine de arme, unde se găseau circa opt tone de tot felul de armament.

Unul dintre aceste depozite se găsea în apropierea uzinei municipale de apă, iar celălalt alături de o mare întreprindere industrială.

Poliția a arestat mai multe persoane amestecate în această afacere.

Voința de neutralitate a Turciei

„Turcia înțelege să păstreze o neutralitate absolută, scrie un ziar turc și adaugă că nici înaintarea trupelor sovietice în Rusia, nici aceea a englezilor în Africa de nord, nu au putut schimba voința de neutralitate a Turciei. Pentru a arunca Turcia în războiu nu poate exista decât un singur motiv: acela al încălcării teritoriului turc de către o putere inamică.

Autorul articolului comentează apoi declarațiile primului ministru privitoare la impozitul pe averile mari și se opune unora din criticile ce s'au făcut în străinătate acestei legi excepționale. El constată: „Turcia poate să ofere un banchet dar ea nu poate admite ca oaspeții să ia cu ei cuțitele și furculițele, pe motivul că ar fi oaspeții Turciei".

RECOLTA ANGLIEI A MUCEGĂIT PE CÂMP

Un specialist britanic face interesanta comunicare că o foarte mare parte din recolta engleză, mai ales sfecla de zahăr, s'a stricat din cauza lipsei de brațe de muncă. Organizațiile agricole din țară au protestat împotriva recrutării în armată a forțelor agricole și au declarat că ele nu sunt în stare să lucreze câmpul. După cum constată aceste organizații, recolta a mucegăit pe câmp. Intr'o anumită regiune aproape întreaga recoltă de cartofi a rămas în pământ, iar în alte regiuni recolta de cereale și de cartofi a suferit mari pierderi. In cele mai multe districte ale Angliei recolta sfeclei de zahăr nu s'a putut strânge.

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

Educația plugarilor în Basarabia

D. general Guvernator al Basarabiei a hotărât ca în anul 1943 să se țină cursuri menite să facă educația plugarului și legătura permanentă între masele plugărești și organele agricole. In acest scop s'au înființat școli țărănești și caravane agricole. Aceste școli vor ține cursuri în cel puțin două comune din fiecare plasă iar cursul lor este de 15 zile. Caravanele agricole vor începe activitatea dela 25 Ianuarie la 20 Februarie.

O nouă catedrală se va ridica la Odesa

I. P. S. S. Mitropolitul Visarion al Transnistriei, ținând seamă de nevoia unei biserici încăpătoare la Odesa, a arătat că se cere construcția unei noui catedrale.

In acest scop I. P. S. S. s'a adresat cu propunerea respectivă la Guvernământ și Primăria Municipiul Odesa, arătând că până la rezolvarea definitivă a construirii nouei catedrale, este necesară reparație capitală a bisericii „Adormirea Maicii Domnului", care ar putea în mod provizoriu să înlocuiască credincioșilor. Catedrala având în vedere că este cea mai încăpătoare dintre toate bisericile ce și-au deschis porțile pentru credincioși, dela începutul administrației românești

EXTERNE

Negoțul cu opiu interzis de japonezi

Ca să-și poată întări și întinde stăpânirea asupra popoarelor Asiei, englezii și americanii au încurajat totdeauna negoțul de opiu, — otravă care duce la decăderea poporului. Autoritățile japoneze, cucerind cea mai mare parte din teritoriile subjugate de anglo-americani, au hotărât să împiedice acest obiceiu primejdios, anunțând măsuri grele împotriva vânzărilor și cumpărărilor de opiu.

Nu mai primesc daruri

Din cauza lipsei de vapoare, soldații americani cari se află în Anglia nu vor mai putea primi colete din țara lor. Până acum ei primeau în fiecare săptămână pachete cu alimente și țigări.

Ajutorarea mamelor și copiilor

Guvernul italian a hotărît să deschidă un credit de 40 de milioane de lire pentru ajutorarea mamelor și copiilor. S'a mai hotărît totodată ajutorarea familiilor evacuate din orașele supuse atacurilor engleze.

Timbre în Finlanda

Februarie vor fi puse în vânzare în Finlanda, două timbre poștale pentru ajutorul național cu valoarea de 3,50 mărci finlandeze și cu o supra taxă de 50 pfenigi și de două mărci.

Se vor emite câte un milion de timbre de fiecare serie. In luna Martie se va mai emite un timbru de binefacere pentru Carelia de Est și având a valoare de 3,50 mărci și o suprataxă de 1.50 mărci.

Pierderile marinei americane

Americanii au recunoscut că pierderile totale ale marinei Statelor-Unite în războiul cu Japonia se ridică până acum la 21.629 oameni.

Alți generali îl vor părăsi pe Ciang Kai Șek

Câteva zile mai târziu după ce a trecut împreună cu un număr de 40.000 oameni de partea guvernului din Nanking generalul Wuh Wavin a declarat că în acelaș moment în care el a trecut din tabăra Ciungkingului la cea a guvernului din Nanking, s'a desfăcut de aliați pentru a trece alături de axă.

Generalul și-a exprimat speranța că alți generali din Ciungking îi vor urma pilda și a constatat că făcuse greșala de a crede, în ultimii șase ani, că scopurile de război ale Japoniei erau distrugerea Chinei. Rapoartele sosite din cealaltă parte a frontierelor Ciungkingului, îl convinseră că Japonia reprezintă salvarea Chinei, și că realizarea cuvântului de ordine „Asia a asiaticilor" cere în mod neapărat colaborarea cu Japonia.

Japonezii nu pot fi clintiți din pozițiile lor

După o lună de războiu pe uscat și în aer, la frontiera de sud a Birmaniei, englezii nu au reușit să scoată pe japonezi din pozițiile lor fortificate, constată un corespondent de războiu în ziarul englezesc „Daily Mail".

Intăriturile japoneze sunt atât de puternice încât nu pot fi cucerite printr'un atac direct. Nici manevrele de ocolire nu sunt însă de folos, deoarece japonezii opresc din drum orice coloană inamică, pe care o nimicește sau o silesc să se retragă.

N'au fost vrednici de cetățenia franceză

Consiliul Francez de miniștri, care a ținut o ședință Sâmbătă a hotărât să ridice cetățenia franceză unei serii de personalități. In lista acestor personalități figurează: Fostul general Nogues, fostul guvernator general Chatel, fostul general Juin, fostul ministru plenipotențiar Peyrouthon, fostul contra-amiral Delahaye, deasemeni directorul de Bancă Posé și întreprinzătorul de industrie Lemagre-Dubreuil.

Finlanda extrădează pe comuniștii spanioli prizonieri

Spaniolii cari au fost capturați la frontiera finlando-sovietică și cari au participat la războiul civil din Spania ca comuniști, și s'au refugiat mai târziu în Uniunea Sovietică, vor fi extrădați Spaniei.

Marile pierderi în vapoare ale anglo-americanilor

Pierderile de vapoare engleze, americane și ale celorlalți aliați sunt socotite la Washington la circa un milion de tone lunar.

Ziarul „New York Times" declară răspicat că nimeni din Statele Unite nu pare să știe cât de gravă este situația. Pierderile de vase însemnează o amenințare a vaselor și forțelor navale aliate întinse peste tot și o primejduire a pozițiilor câștigate până acum. Specialiștii sunt de părere că germanii au desvoltat mai repede tactica și valorile tehnice ale armei submarine decât au desvoltat aliații contra-măsurile lor.

In India lipsesc alimentele

Ministrul Indiilor a recunoscut în parlamentul britanic că în India lipsesc alimentele și că din cauza aceasta se va introduce regimul cartelelor cu restricții severe.

Dacă nu sunt în stare să asigure populației hrană, britanicii, — la ordinul Sovietelor — au făcut Indiei un cadou: au îngăduit alcătuirea partidului comunist acolo pentruca uneltele Moscovei să-și facă în voie mendrele.

Arestări cu duiumul

Șase sute de naționaliști egipteni au fost arestați zilele trecute la Cairo în urma ordinelor date de autoritățile militare și internați în localitatea Tor.

Guvernatorul Maltei grav rănit

Se află abia acum că mareșalul Gort, guvernatorul insulei Malta care se găsește de câteva săptămâni într'un spital, a fost grav rănit într'un incendiu pricinuit de un bombardament aerian.

13 generali americani capturați

In stăpânirea japonezilor se găsesc în prezent 13 generali americani cari au fost capturați cu prilejul luptelor din insulele Filipine.

Alegeri în Finlanda

La 15 Februarie vor avea loc în Finlanda alegeri pentru desemnarea noului președinte al republicei finlandeze.

Criminali minori în Statele Unite

Primarul orașului New-York a dat ordin ca, de îndată ce se întunecă, tineretul să nu mai aibă dreptul a circula decât însoțit de persoane mai vârstnice. Măsura a fost luată din pricină că s'au constatat numeroase și îngrijorătoare cazuri de criminalitate în rândurile tinerilor americani.

Cu prilejul unor arestări de răufăcători, poliția a descoperit că din 40 de inși, 16 erau în vârstă de 15 ani, 19 între 14 și 13 ani, 2 de 11 ani și 2 de 10 ani.

Arestarea unor comuniști spanioli

Poliția spaniolă a arestat încă doi comuniști rămași de pe vremea războiului civil.

Unul din cei doi arestați a fost pe vremuri președinte al Comitetului Roșu și își satisfăcea instinctele de cruzime arzându-și de vii victimele stropite cu petrol.

Celălalt era șoferul „Automobilului morții", având și el pe conștiință un mare număr de crime.

Pentru amândoi, Curtea Marțială a cerut pedeapsa cu moartea.

1943 **IANUARIE** 31 zile

Răs. soarelui 7.28 SĂPT. 5 Ap. soarelui 16,53

MARȚI

26

ORTODOX: Cuv. Xenofon

CATOLIC: Policarp, Paula

PROTESTANT: Pila

Zile trecute 25

Zile rămase 340

„... Și, veșnic am rămas hotar al lumii de civilizație, în contra tuturor frământărilor și tuturor catastrofelor"

(Mareșal Antonescu)

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

PE FRONTUL DE RĂSĂRIT, LUPTELE CONTINUĂ CU ACEEAȘI MARE VIOLENȚĂ

Pe frontul de răsărit, luptele continuă cu aceeași mare violență. Centrele mai importante de operațiuni au rămas aceleași: sectorul de nord, unde operațiunile se desfășoară la sud de lacul Ladoga, sectorul Donului începând dela Voronej, Stalingrad și Caucaz. In toate aceste centre bolșevicii atacă cu forțe masive, care, în fața eroicei apărări germane și aliate, suferă pierderi îngrozitoare, fără a putea să realizeze scopuri strategice mai importante. In fața acestei năvale a valurilor bolșevice, oricine își poate da seama tot mai bine de marele pericol care amenința popoarele Europei în existența lor, precum și vechea civilizație europeană. Oricine să-și închipue astăzi goana deslănțuită a acestor barbari, ațâțați de setea de sânge și stăpâniți de nebunia distrugerii, revărsându-se asupra Europei și va avea în fața ochilor imaginile Apocalipsului. In fața acestor îngrozitoare vedenii rândurile se strâng și mai mult, zid și stăvilar pe care această furie nouă nu-l va putea distruge niciodată.

TRUPELE GERMANE ȘI ALIATE ÎȘI MENȚIN CU TĂRIE POZIȚIILE LA STALINGRAD

In centrul grelelor lupte defensive depe frontul de est, se află de două luni bătălia dela Stalingrad, unde trupele germane și aliate își mențin pozițiile cu toate disperatele și masivele atacuri ale bolșevicilor. Eroica luptă fără precedent pe care apărătorii dela Stalingrad o dau zilnic în cele mai grele condițiuni, are loc pe posturile înaintate ale unui front din ce în ce mai fix și mai dur, și ea, formând un capitol special în istoria acestui războiu, va rămâne ca o pildă a înaltului spirit de jertfă la datorie, pentru patrie și în numele civilizației. Prin acțiunea lor eroică luptătorii dela Stalingrad, țintuesc locului puternice forțe bolșevice, tăind, de luni întregi de zile, comunicațiile adversarului spre unul din cele mai importante puncte ale sistemului său de apărare.

Și între Doneț și Don presiunea furioasă a unor puternice forțe inamice s'a prăbușit în fața rezistenței vitejești a unei divizii blindate germană care a nimicit, în scurt timp, în această luptă, 16 care blindate.

ȘI IN CAUCAZ, TRUPELE GERMANE ȘI ROMANE AU RESPINS TOATE ATACURILE BOLȘEVICILOR

In Caucaz, ca și în celelalte sectoare, bolșevicii atacă mereu, cu forțe însemnate, dar toate sforțările lor s'au prăbușit în fața apărării forțelor germane și române, care luptă cu un strălucit spirit de jertfă și onoare. In grele lupte de apărare care au avut loc în ultimele zile în Caucazul Occidental, succesul final a fost tot de partea trupelor germane și române care au respins cu pierderi sângeroase pentru inamic încercările acestuia de a recâștiga unele poziții cucerite de trupele germane și române cu câteva zile mai înainte. Pentru a se evidenția încăodată spiritul cu care luptă trupele bolșevice, stăpânite cu greu de comisarii roșii, se dă exemplul unei companii sovietice, care, în mijlocul unui atac al germanilor, s'a predat grenadierilor blindați germani, cerând să fie admiși să lupte contra bolșevismului.

RAZBOIUL DIN AFRICA

In Tripolitania, armata blindată germano-italiană, a respins alte noui încercări de învăluire ale armatei a opta britanică, provocând inamicului grele pierderi sângeroase, continuându-și după planul stabilit mișcările spre vest, fără a putea fi stingherită. In cursul acestei mișcări, Tripoli a fost evacuat fără luptă, după ce toate proviziile și materialul de războiu fuseseră scoase afară din oraș, iar portul fusese distrus. In ziua următoare au avut loc întâlniri de patrule la vest de Tripolis.

In Tunisia Centrală, acțiunea ofensivă deslănțuită de trupele Axei cu cinci zile în urmă, a fost continuată cu succes prin luarea cu asalt a unor importante poziții situate prin trecători și prin munți. In cursul unor contraatacuri ale inamicului împotriva înălțimilor ocupate de trupele italo-germane, au fost capturați un mare număr de prizonieri și s'a făcut o pradă importantă de materiale de războiu.

Societatea Națională de Editură de Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București, Str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmat. sub Nr. 156/942 la Re Of. Comerțului Buc. Tipărită la 26.I.1943